

BIBLIOTEKA

E

814-1

e 35

SHTETIT

GJIROKASTËR

ODHISE ÇERKEZI

Çelën qershitë

poezi

814-1

ε 35

ODHISE
ÇERKEZI

Çelën
qershitë

POEZI

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

ZEMRAT KEMI HAPUR

(ligjërim)

Ç'të ndriste belxhiku
nën dritën e hënës,
trim, o trim i nënës!
Kur të nisa malit,
të putha te balli
dhe të mbiu ylli.

Nur të ri të çeli
ylli mbi kapele,
si ylli i mëngjesit.

Ylli kishte brenda
shtigjet e lirisë,
që na deshte zemra.

Kur ju ngjite shpatit,
çeli syrin dielli,
shkriu bora e malit.

Me dufe lirie
na vjen pas hapi
të na sjellsh beharin.

Pranë ke Karadakun,
dot s'ju ndau hasmi,
lule, Asim djali!

Zemrat kemi hapur,
lule pikon malli,
o sorkadh i malit.

Ku ke shkelur ti,
të vijnë tani shokët
me grushtin te balli.

Ylli seç ju digjet,
mbi mermer të bardhë,
zemra juaj gjallë!

ÇELËN QËRSHITË

Me labërin tër, atje në jug
përshitë prej koshkëh kanë qelë,
(dikur ato, kur janë lëvizur)
rrethim krahët në ditë,
dhe në theksantë: - (Ej!) Eja!
dhe në vëpre me krahët në përvorë.)

Një lëndë i mallëqar
dhe këtu në theksantë
përshitë prej koshkëh kanë qelë,
si në labërin tër, atje në jug

Tundin bëgat,
na bërgojtë përsëri,
sikur në na theksantë të gjithëve: - Eja, vija!

ÇELËN QERSHITË

Në fshatin tim, atje në Jug,
qershitë prej kohësh kanë çelur.
(dikur ato, kur isha fëmijë,
rihnin krahët në dritare
dhe më thërrisnin: «Eja! Eja!»,
dhe unë vrapoja me krahët te pranvera.)

Nga flladi i mallit tim
dhe këtu në Mirditë
qershitë sivjet çelën më shpejt,
si në fshatin tim, atje në Jug.

Tundin degët,
na dërgojnë petale,
sikur të na thërrisnin të gjithëve: «Eja, eja!»

Tani nxënësit e mi
më shpesh i kthejnë sytë nga dritarja
dhe unë shoh si feston në to
ngazëllim i bardhë pranveror.

NË SY UA KEMI FLUTURIMIN

Përkulem mbi vocërrakët e mi,
u shoh sytë, u dëgjoj ligjërimin,
u përkëdhel faqet trëndafili,
u lexoj dëshirat
në sy, në ballë, në gishta.

Cicërimi sot nëpër klasa anëmbanë,
vogëlushë të dashur, cicërimi;
ne në sytë tanë qysh tani
ua kemi fluturimin.

NJË MURANË...

Pashë një muranë ndanë rruge,
një njeri dikur i vrarë në pritë,
një muranë.

Një amanet i kobshëm
nënshkruar nga gjaku
në biografinë e fisit,
një muranë.

Një njeri i paguar
dhe në çarkun e dyfekut
gishti i fshehur i bajraktarit,
lidhur me besën e krimit,

për të grabitur kullën,
për të grabitur arën,
për të grabitur jetën.

Një pushkë e mbetur në gozhdë pa zot,
ara me kallinj të ronitur në një stinë dhimbjeje,
fëmijë jetimë në kullën e nxirë,
një muranë.

Vdekja si hije duke ndjekur
vazhdimisht njerëzit e fisit,
që nga lindja gjer në mosqenie,
një muranë e lashtë ndanë udhës:

KUR BASHKOHEN UDHËT

Në trenin e Laçit u njohëm një ditë,
ti shkoje në Fierzë, unë në Mirditë.

Fjalë të thjeshta thamë, pa lulka stoli,
një gëzim i bardhë na rrinte në sy.

Në trenin e Laçit shumë herë u takuam
siç takohen linjat, që kaq shumë i duam.

Ja na thirri koha dhe një ditë u nisëm
në brigadë me shokët vullnetarë në Fierzë.

Zbardhte e ndriste fusha, qeshte e rritej bota,
hapej horizonti, malet ulnin kokat.

Gjëmonte turbina Drinit vrulleshumë,
krah për krah të dy gjokset dhe ne i vumë.

NJË HISTORI E DHIMBSHME...

I vetmuar, i rreckosur, i uritur,
me shtatë gojë që prisnin të uritura,
me një sëpatë dhe një trastë
endej i pashpresë nga mëngjesi në mbrëmje
malësori fytyrëvrarë
dhe bërtiste:
«Dru me pre!»

Qyteti me gjëmimin e frikshëm
të këmbanave
e mbyste thirrjen e tij.

Zoti, për të cilin fliste çdo ditë prifti, ishte shurdhuar
prej kohësh,

si zotërinjtë që e shikonin në sy indiferent,
si dyert e tyre që s'i hapeshin,
sepse kishte shumë malësorë si ai që thërrisnin:
«Dru me pre!» me zemrën mbledhur grusht,
«Dru me pre!» me dhëmbë të shtrënguara.

Po një ditë ca njerëz të varfër,
ca njerëz me besim të fortë në të ardhmen,
i treguan rrugën e vërtetë.

Duhej goditur nga rrënjët
e vjetra dhe robëria,
i duheshin prerë rrënjët mjerimit e pabarazisë,
që ai të mund
të gëzohej për herë të parë në jetë!

VALLET DROPULLITE

Një hap i lehtë si dridhje zemre,
një fllad shamie flakërim,
që derdhet në hare vjolie
dhe qindra zemra përtërin.

Gërnetë bie, dridhet vallja,
hënën në ballë, diellin në gji
vini në dasma e gëzime,
nga skenat derdhni vezullim.

Gajtanë vallesh dropullite,
Ç'behar ju mrekulloi kështu,
që bujarisht ngado ju derdhni
fllade gëzimesh të pafund.

PASHË NJË FËMIJË QË PËRQAFOHEJ ME LULET...

Pashë një fëmijë që përqafohej me lulet,
dy duar që përqaфонin pranverën
dhe nënën që përqafonte fëmijën,
sikur të përqafonte agimin.

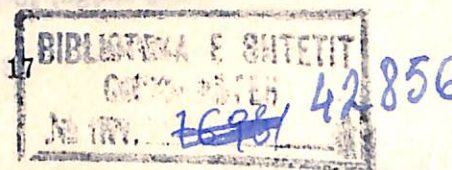
Qeshte fëmija e lumturohej nëna
dhe ngjante sikur thoshin sytë e saj të lumtur:
— Qesh, i miri i nënës, udhët ku do shkelësh,
do të të bëhen lule!

SH P A G I M

Bariu Mark
kishte një maraz,
ia kish plagosur zemrën
beu bajraktar.

«Mark bajga»
bajraktari e kish thirrur,
se në haur të lopëve
kishte lindur.

«Të gjitha janë të miat,
o Mark bajga;
dhe toka ku ti shkel,
dhe dita, dhe nata.

Kështu i thosh
bariut bajraktari,
tek ngryste e gdhinte ditët
përpyjetë malit.

Bariu Mark
e qante fyellin mirë,
herë me maraz
e herë me dëshirë.

Tek djemtë, në mal
u ngjit përpyjetë,
që pranga e derte
ky dhé mos ketë.

Dhe ja, një ditë
mes ditëve furtunë,
në haur të lopëve
beun na e zunë.

Plumbin ç'ia mati Marku
dhe briti nga gëzimi:
«Këtu është fundi yt,
bej bajga, jo i imi!»

NGJITESH LARTËSIVE

Malësorëve që shkuan në metalurgji

Tek oxhaku ngjitesh lart,
sikur ngjitesh majë bjeshkës.
Hej, kjo lartësi e re
zemrën seç ta merr me vete.

Të thirri metalurgjia
si të thërriste bjeshka dje,
e le kullën në ato male,
ngjite lartësi të re.

Ngjitesh, ngjitesh ç'të kap syri,
gjithë kjo është bota jote.
N'atë bjeshkë vetullkurorë,
botë të tillë kurrë s'ëndërrove.

Nëpër mote e nëpër shekuj
ne përmbi thesare flinim,
po një grusht metal për plumba,
t'ia derdhnim pushkës nuk kishim.

S'kishim një copë për pluar
e për tokën e zhuritur,
të vinte behar i bukur
n'ato malet e uritur.

Ja metali çurkë derdhet,
valë-valë çelik i kuq,
në atë dallgë sot seç digjen
ligje të egra dhe kanun.

ËSHTE MBLEDHUR BATALIONI

M'u te Borshi më të dalë
ku vjen vendi erë limoni,
dil, o Sofo, lule djalë,
është mbledhur batalioni.

Shokët bien erë lufte,
shokët këngë mali thonë;
prushi i tyre ndez barutin,
që na hedh sërish në front.

Yje, yje pikoi gjaku,
ku të ra mortaja pranë,
për liri dritë zambaku
ç'e bëre këmbën dhe krahnë.

Mu te Borshi më të dalë
vendi bie erë limoni,
dil, o Sofo, lule djalë,
është mbledhur batalioni!

UNË VIJ PAS TEJE

Në dyert e zemrës sime, e dashur,
ti vjen e troket herë-herë
dhe më zgjon mallin,
dhe më zgjon fladet
si pranvera që zgjon blerimin.

Herë-herë ti vjen e më merr me vete,
ti je si një shteg i njohur i vendlindjes,
që të thërret në ngazëllim fëminor.
Unë pas teje vi,
ti je zëri i ëmbël i zemrës,
që e dëgjoj vazhdimisht.

PËR SINORIN E ARËS

I shtrënguam duart njëri-tjetrit
këtu në Urakë,
mbi Urën e Erërave.

Dikur ne kishim rrëmbyer pushkën
për një pëllëmbë tokë,
për sinorin e arës.

Atje te sinori i arës,
te gorrica e vjetër
ishte sinori i jetës dhe i vdekjes.

(Në netët e zeza të kanunit
dikush kishte shtyrë sinorin e arës,
pastaj pabesia do të shtynte fishekun e pushkës).

Kështu kishte krisur pushka për kufijtë e arës
që u vadit nga gjaku,
po ne vumë duart,
që mos pengohet e ardhmja,
që jeta jonë të mos pengohet.

PRANË PLISIT TË TOKËS MËMË

Pashë një plak të thinjur, të kërrusur nga vjetët,
përkulur pranë plisit të tokës mëmë;
diçka po i pëshpëriste tokës së lëruar
dhe e përkëdhelte ëmbëlsisht në pëllëmbë.

Dhe ngjante se thoshin dy sytë e menduar:
«Në çdo pore, o tokë, ta kemi futur lirinë,
që të çelin vetëm stinë begatie
e mos e njohësh kurrë prapë varfërinë!»

NE KËTË QYTET TË GURTË...

Në këtë qytet të gurtë
kam lënë një pjesë të jetës sime,
ashtu si lënë dhe të tjerët,
ata që i japin qytetit fytyrën e kohës,
ata që ranë
apo ata që nesër do të lindin.

NË FIERZË KISHA BUJTUR ATË NATË

Ishte dy apo tre pas mesnate,
s'e mbaj mend se çfarë ore ishte.
Zëra të shqetësuar vinin nga çdo anë:
«Tek diga, shokë!»

Unë në Fierzë kisha bujtur atë natë
dhë isha mik në një barakë punëtorësh,
kur ndjeva zërat që vinin mes shtrëngatës,
kërceva që nga shtrati bashkë me shokë.

«Mos eja ti» më tha një nga punëtorët,
një tjetër buzëqeshi ironik
dhe ish njësoj sikur të më thoshte:
«Nuk janë për ty këto punë, mor mik!»

Ndërsa një tjetër më pa në sy gëzueshëm:
«Merri këto çizme shpejt», — më tha,
më hodhi një mushama në krahë
dhe «Ec të shpejtojmë, se koha s'pret, vëlla!»

Vrapova shpejt pas tij, emrin s'ia dija,
po veç ai ma ndjeu trazimin tim në shpirt
dhe i vura me të tjerët gjoksin Drinit,
çdo dallgë më ngrinte një dallgë të re në gji.

Dhe ra mëngjesi,
dielli na kish mbushur sytë.
Atë mesnatë te diga e madhe e Drinit
pashë ç'do të thotë bashkim e sakrificë.

KONSTELACIONE

Fishekzjarret fluturuan një çast,
shkrepën,
vezulluan gëzueshëm
dhe u shuan.

Po ne na mbetën në sy
konstelacionet e gëzimit
në qiellin e pafund të festës,
si udhët e reja
që do të marrim nesër.

DIÇKA NGA KANUNI

Mbrëmë nga kulla e fundit atje në fshat
një malësore me sy më përcolli.
Prilli flladiste lule në çdo prag,
asaj i flladitej kraharori.

Gjer larg më ndjek përherë shikimi i saj
fshehur prapa kumbullës tek oborri,
kur i thërres në emër dhe i shkoj pas,
faqet si mollë i prushërojnë.

Unë kam qenë disa herë në kullën e saj
dhe babanë e saj e kam mik;
ajo më do, unë këtë e di,
po m'i vidhet takimet me frikë.

Mua askush s'më ka zënë pritë
për këtë vajzë që nusja ime do të bëhet,
po gjersa ne s'takohemi lirisht,
diçka nga kanuni akoma në të ka mbetur.

DRURI I LAHUTËS

Druri i lahutës
si dru këngëtar
thotë legjendën e fisit tim.

Druri i lahutës
po zemër që këndon,
gishta që dridhen me mall,
kraharor që buçet.

Druri i lahutës
prej dimrave dhe dertëve që u shuan
duhej të ishte tharë dhe thinjur patjetër.

Po druri i lahutës,
si shpirti i bardhë i malësorit,
thoshte këngë
që kishin në zemër pranverën.

NË DITËN E DASMËS

Kali i bardhë nuk erdhi të të marrë,
as pushkë nuk ranë tej në bjeshkë.
Ti ike nga shtëpia e babait,
duke shkuar në punë, fare thjeshtë.

Karvani i krushqve ngeci diku larg,
iu bënë lumë lotët e dikurshëm të nuseve,
ti ishe nusja e parë në fshat,
që ndryshe e prive karvanin e krushqve.

Ti ike nga shtëpia e babait
si shkoje në punë ditë për ditë;
të priste parcela e madhe me grurë,
një ligjërimit shushurinin kallinjtë.

Dhe në mbrëmje, atje rreth duajve,
u ngritën dollitë dhe u zu vallja.
Ti s'vure vello hëne përmbi ballë,
atë ditë flamurin kish fituar brigada.

PLAKU PRENGË

Plaku Prengë është shtatëdhjetë e pesë vjeç,
që dhjetë vjeç
babai i vuri pushkën në duar.
Natë për natë Prenga
del nga kulla me pushkë;
(me pushkën e tij,
që në shumë luftëra ka gjëmuar).

Ecën plaku Prengë me pushkën në krah,
se e di fort mirë,
se armiq tej kufijve përgjojnë në errësirë
dhe presin një çast të biem në gjumë,
të na sulen,
thikën të na ngulin në shpinë.

Dyzet dimra të rëndë robërie
i rëndojnë bacës mbi shpinë,
dhe tridhjet e pesë pranvera lirie
ia rinojnë zemrën e mirë.

«Si s'të ka lodhë pushka, or Prengë?!»
Ai qesh me kokën mënjanë
si në një këngë të dashur majekrahu
dhe flet siç dinë të flasin burrat e malit:
«Jetën që na dha Partia, or djalë,
e kemi te pushka,
dhe syrin te pushka,
dhe zemrën te pushka!»

FJALË SHQIPE, HOJE MJALTI

Naim Frashërit

Nëpër male, nëpër luftra, nëpër mote dit'e netë,
zëri yt gjëmim kushtrimi jehon thellë tokës mëmë.

Ku është trupi, ku është zemra, nga Stambolli në
Shqipëri,
dyzet male e dyzet fusha çan e vjen plot mall në gji.

Qan xhuraja në një breg, dolën stanet për verim,
vargu naimjan seç derdhet porsi fillad e gurgullimë.

Në mes prangash, në mes burgjesh, në mes plagësh
e errësirë,
shkel e shkon, shpërthen e s'mbahet zemra e tij
përherë e lirë.

Nëpër mote, nëpër male me bajrak e shkabë në
ballë,
ato fjalë hoje mjalti na dhanë dritë, na mbajtën
gjallë!

BJERI, LAHUTAR

Bjeri, lahutar,
shkundi gjithë lulet
dhe gjithë ligjërimet;
mos harro as dertet,
mos harro kushtrimet.

Bjeri, lahutar!
Pse të dridhen gishtat
sikur po heq çarkun,
sikur po shtyn plumbin
në pritë e gjakut?!

O ç'dergjej lahuta
me plagë në gj, i
pastaj nxirrte klithma
për një pabesi.

Po mbi gjithë tingujt
që gjëmonte jeta,
ngrihej trimëria
mbushte lugje, shkrepë.

Dhe na vjen në vite
mijëra ngjyra ndritin,
në zemra hyn bjeshka,
në tela shkëlqimi.

Ç'ke në zemër brenda,
ç'ke në sy, në gishta,
derdhi ngjyra, tinguj,
zëra të magjishëm.

Bjери, lahutar!
Qeshin trojet tona,
gazi rrjedh si Drini,
kënga si Valbona.

DRITËS I HAPA UDHËN E MADHE

Ish shtëpia jonë e gjithë Shqipëria,
nga vatra fshatare
te baraka punëtore;
nga Vadeja, në Fierzë e Koman shtegtuum,
në digat e Drinit
duke vënë kraharorë.

Me pistolin në duar
i shtyva unë malet
dhe dritës i hapa udhën e madhe;
nga krifat e kërleshura të dallgëve
buron e buron drit' e bardhë.

Shirita inaugurimi m'u bënë ylberet
që u zgjatën

mbi diga, turbina e male;
në dritën e bukur
që ju ndrin çdo çast
rreh dhe zemra jonë
si ujëvarë vigane.

NË ÇDO LLAMPË QË NDIZET...

Punëtorët e dritës i takoj shpesh.
Kanë një dritë të butë brenda në sy
dhe në hap kanë një vrull të fshehtë
dhe ca trëndafila në buzëqeshje,
që në asnjë kopsht nuk i gjen.

Kur përshëndetemi
dhe shtrëngojmë duart,
forcën e lumit ndiejmë në duart tona;
dallgën që derdhet me vërtik
nëpër turbinë
dhe bëhet dritë.

Diçka kanë nga lumi tek sytë,
nga zëri derdhet një dritë ledhatare,

ai gaz, ngrohtësi dhe dritë,
që na sjell mbrëmja rreth tavolinës.

Në çdo llampë që ndizet
portreti i tyre qetas na buzëqesh.

T Ë R Ë N Ë T

Toka eshtrat jua ruan,
që të na forcojë qëndresën.

Shamizezat vijnë të gjitha tek ju,
malli në sy, në ballë krenaria.

Në buzë kanë emrat tuaja
dhe mbi to si kurorë ligjërimit;
nuk harrojnë asnjë.

Partia ju bëri shokë që të gjithë,
ç'hijeshi e dritë që ka lëndina!

Qëndrojmë para jush me grushtet shtrënguar,
hesht mermer i bardhë,
heshtin bari, lulet,
vetëm amanetet që na latë në zemër
shtohen dhe madhohen
dhe pulsojnë damarët.

Betohemi në heshtje për amanetet!

M B R È M È . . .

Mbrëmë u kthyem vonë nëpër kulla
djem dhe vajza që mblodhëm bukën e malit;
era këndonte bukë, bukë,
vajzave u qeshte hëna te balli.

Mbrëmë u kthyem vonë nëpër kulla
me duaj kallinjsh nëpër duar,
kurse mali rrinte i heshtur përballë,
sikur të mendonte për motet e shkuar.

Mbrëmë u kthyem vonë nëpër kulla,
drita shkëlqim të ri u jepte dhomave,
shije tjetër kishte edhe buka
dhe fëmijët ndryshe qeshnin mes ëndrrave.

I ÇOJ FJALË SË BUKURËS

(motiv popullor)

Nëpër degë të mollës
i çoj fjalë së hollës.
E holla nuk më dëgjoji,
bashkë me shoqet shtegut shkoi.

Nëpër degë të kumbullës
i çoi fjalë së bukurës.
E bukura diçka tha,
rrëzoi mandilen në krah.

Nëpër degë të dardhës
i çoi fjalë së bardhës.
E bardha më dëgjoji,
ngriti sytë e më shikoi.

Molla zuri kokrra,
ç'i mblodhi e holla,
e holla, e bardha,
sy e vetull shkaba.

Rrëzohet fletët kumbulla,
po ngarkon e bukura.
Ku po shkon, moj faqepjeshkë,
atje lart në atë bjeshkë?

Në atë bjeshkë e mal me borë,
kam një trim vetullkurorë.
Trimi im çetinë më çetinë
malet çan e na sjell dritë.

BESIM

Kalbeshim në një prill
a në një vjeshtë
pranë arës,
që e kishim ëndërruar përjetë.

Gëzonte bajraktari,
sundonte
në sarajet e bardha
nga gjaku ynë.

Oh, shihmani kraharorin!
E kam shoshë nga plagët,
nga çdo plagë
dhe nga një klithmë për jetën.

Shihmani kraharorin!
Një plumb e kam për vllaun,
për axhën dhe dy plumba
dhe që të trija nga bajraktari;
dhe katër të tjera
nga hasmi i huaj.

Po dhe kur mirrnim plumbin
prapë besonim se jetën
do ta ndërtonim të bukur si buzëqeshja
dhe s'gabuum,
kështu na tha Partia.

PRITE, O PRITE AZEM GALICËN!

Prite, o prite Azem Galicën!
Ish kjo thirrje fërshëllimë plumbash,
përcëllimë urrejtjeje për hasmin.

Prite, o prite Azem Galicën!
Thërriste Shota e thërrisnin bijtë,
po Azemi shtrirë mbi vig
shkrepte armët dhe pa frymë;
shkrepte armë, tmerronte hasmin,
s'vdes kush bie për vatanin!

Shota shihte luftëtarët,
një për një në sy i shihte;
ata hidheshin në zjarr
dhe gjëmonte prapë kjo thirrje:
«Prite, o prite Azem Galicën!»

Shkrepte pushkën e dridhej toka,
përballë trimërisë së saj
burrave u skuqej faqja.

Vinte syrin, shkrepthe çarkun:
— Na, o qena, plumb shqiptari!
Pas çdo krisme ngrihej prapë:
«Prite, o prite Azem Galicën!»

Shotës ç'i gjëmonte gjirit
ky tërmet e ky kushtrim,
edhe një dëshirë e flaktë
seç i rritej thellë në gji:
donte gjithë djemtë e bjeshkës
bij të saj, përjetë të ishin;
t'i rriste kreshnikë e trima,
që mos shuhej kurrë kjo thirrje:
«Prite, o prite Azem Galicën!»

KJO SHAMI E DJEPIT

Kjo shami e djepit mbushur me zambak,
rritu, bij' e nënës-o, të ngjitesh në mal.

Kjo shami e djepit-o me lule behari,
rritu, bij' bijëzo, të shkosh vullnetare.

Kjo shami e djepit-o, o me dritë hëne,
çupa jonë me traktorë fushave do rendë.

Fushat janë të blerta, fushat janë të gjera,
atje janë thesaret që na i do zemra.

Kjo shami e djepit me lule si fusha,
rritmu, moj thëllëzë, se po të pret pushka.

Në ato sy të bukur si yje me çika,
nur i ri që ka nënë Shqipëria.

Ç'TU VËRSULËN KRAJLË E MBRETËR

Ç't'u vërsulën kraljë e mbretër,
perandorë e padishah;
kurse ti me pushkë krahut
sillje ditët e mëdha.

Carët e Kremlinit ç'deshën,
që t'u sulën si tufan;
djemtë e tu pallën zhveshën,
s'pyetën car e caristan.

Perandorët e Pekinit
me pranga si «miqtë» e tjerë,
kokë më kokë me Amerikën
bënë planet këtë herë.

Ç'trimëri të paska gjiri,
Shqipëri e ndritura;
dallgë-dallgë të vijnë armiqtë,
ti kala përmbi kala.

DJALOSHI BILL

(Pamje nga Amerika)

Djaloshi Bill nuk ka njeri,
nuk ka as punë, as prindër, as shtëpi,
po në çdo rrugë e në mjerime gjen
me mijëra vëllezër plot mëri.

Babanë e tij të bardhët ia linquan
dhe kushedi ku i erdhi çasti i fundit;
në një hambar anije ai lindi,
në vend të djepit dallga e përkundi.

Çdo rrugë e avenju e autostradë
dhe çdo reklamë nga gjaku i tij ndriçon,
dhe ecën nëpër rrugë e pështyn gjak
e një mëri e thellë e përvëlon.

Djaloshi Bill barkun e ka bosh,
djaloshi Bill është gjysmëlakuriq;
boritë e veturave dhe reklamat
edhe në ëndërr e shpojnë si thikë.

Ndaj këtë botë, ku kapitali shtyp,
edhe sundon mbi popujt me kamxhik,
djaloshi Bill për vdekje e urren,
edhe me të do ndeshet keq një ditë!

MEGAFON I KUQ

*Grupit artistik marksist-leninist gjerman,
«Megafon i kuq»*

Ju erdhët që nga larg, vëllezër,
ne hapëm zemrat, hapëm krahët,
ju pritëm porsì luftëtarët
në vijë të parë të barrikadës.

U ngjitët nëpër skenat tona
dhe që të gjithëve na gëzuat,
dhe marshet porsì dallgë baruti
nga «Megafon i kuq» gjëmuan.

Zëri gjëmon, përflaket skena,
si zjarr i ndezur barrikade,
me plumb e këngë breshëri
përpara çan e s'di të ndalet.

Kështu, vëllezër, luftë e klasës
nuk është sllogan e fjalë parade,
po është përmbysje, lumë gjaku,
lirinë e sjell veç gryk e armës.

TRE PERANDORË

Tre perandorë
edhe ca mbretër
dhe njëqind shtete
gjuhëprera
menduan natë,
menduan ditë
ta ndajnë botën
thela-thela.

Njëri veç
pendët kish të kuqe,
tjetri atom
nën veladon,
bilbili-gjyzer
ish i treti,
për komunizmin
ligjëron.

Po që të tre
na qenë betuar
thelë njëri-tjetrit
mos t'i lënë.

Njëri me emblemë elefanti,
i dyti car skeptërargjend,
i treti perandor i verdhë,
të tre me salltanet të rëndë.

Dhe si me shkop magjik
kërkonin
popujt' ti vinin
krejt në gjumë,
të tre si Zeusi
gjëmonin
sillnin
zinxhirë,
atom,
opium.

Si ujk,
si dhelpër,
si çakall
kishin ata zakon të parë

që komunizmin
pre ta bëjnë,
t'ia pinë gjakun
në damarë.

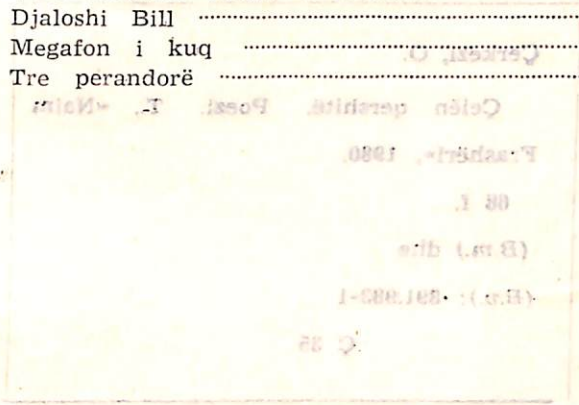
Po shqipja flatrat
shtrin në diell,
e s'pyet për ta,
e për shtrëngatë,
e popujt
nëpër barrikada
e përshtëndesin
me grushtin lart!

Shtrëngata vjen,
rrufeja shkrep
borgjezët struken prej mynxyrës.
Në ballë
luftëtarët.
Revolucioni proletar
vjen që t'ia ndrisë
botës fytyrën.

PASQYRA E LËNDËS

Zemrat kemi hapur	3
Çelën qershitë	6
Në sy ne kemi fluturimin	8
Një muranë... ..	9
Kur bashkohen udhët	11
Një histori e dhimbshme	13
Vallet dropullite	15
Pashë një fëmijë që përqafohej me lulet... ..	16
Shpagim	17
Ngjitesh lartësive	19
Është mbledhur batalioni	21
Unë vij pas teje	23
Për sinorin e arës	24
Pranë plisit të tokës mëmë	26
Në këtë qytet të gurtë	27
Në Fierzë kisha bujtur atë natë	28
Konstelacione	30
Diçka nga kanuni	31
Druri i lahutës	33
Në ditën e dasmës	35

Plaku Prengë	37
Fjalë shqipe, hoje mjalti	39
Bjeri, lahutar	41
Dritës i hapa udhën e madhe	43
Në çdo llampë që ndizet.. ..	45
Të rënë	47
Mbrëmë	48
I çoj fjalë së bukurës	49
Besim	51
Prite, o prite Azem Galicën!	53
Kjo shami e djepit	55
Ç't'u vërsulën krajlë e mbretër	57
Djaloshi Bill	59
Megafon i kuq	61
Tre perandorë	63

Tirazi 1980 kopye - Formati 10x100x41 - Shtabi: 2304-11

KOMITATI POLIGRAFIK - Betyqendroja e Më
Tirazi 1980

Çerkezi, O.

Çelën qershitë. Poezi. T., «Naim
Frashëri», 1980.

68 f.

(B.m.) dhe

(B.v.): 891.983-1

Ç 35

Tirazhi 1500 kopje

Format 70x100/32

Stash: 2204-79

KOMBINATI POLIGRAFIK — Shtypshkronja e Re
Tiranë, 1980.